

СТИХОТВОРЕНИЯ ОТЪ ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ

МАЙЧИНА ПЪСЕНЬ.

Нанкай ми! Защо проплака?
Напкай, попанъ¹⁾, мой юнакъ!
Иска татка ли да чака? —
Късно е и вѣнка мракъ.

Късно татко ще си доде
Отъ пазарь . . . Фу! Какъ бухти
вѣнка вихѣра и броди
край прозорци и врати.

Сипе снѣгъ. Дали го свари
на полето? . . . Дали той
ще да смогне да прѣвари?
Нанкай ми, соколе мой!

Вихѣра вилнѣй въ полето
И прокоба²⁾ зла реди
Но надъ татка отъ небето,
дѣтко, Дѣдо Боже бди.

Че го свидна рожба чака,
Знае, Дѣдо Боже, той
Нанкай и недѣй ми плака,
Нанкай ми, соколе мой!

(Изъ Острова на Блаженнитѣ)

ПРИМАЛНЯЛА

Подъ пладнешкий зной и жега,
Мълкомъ блѣдното си чело
Теменужката свѣнлива
Къмъ земята бѣ привела.

„Здравко, братко, я погледай,
На сестричката ни злѣе е —
Споменичето продума:
Тя отъ нѣщо крѣй вѣхнѣ“.

— Нали е мома приструвки!
Желтий Кукурякъ зловолно
Се обади и промѣбра:
Знамъ азъ, за каво е болна!

„Ти мълчи! Незванъ, неканенъ,
Носъ навсѣкждѣ вѣвирашъ —
Сопна му се ядно кринѣтъ:
Баръ отъ болка да разбирашъ!“

— Да потърсимъ лѣкъ, — Зимбиля
Се обади тамъ отсрѣща:
Дѣ е момината сълза?
Тя за болести е вѣща.

„Тукъ съмъ Що е? Да не бжде
Теменужки прилошѣло?“
И поднесе сребро чашка
Прѣдъ посърнало ѝ чело.

Дълго Момината Сълза
Грижно милва своята дружка,
И дѣхътъ и лѣковити
Пи горката теменужка

Тежкий моренъ день прѣмина,
Слънце зайде и утихна
Тъмната гора. Въ небето
Мѣсечко се милъ усмихна.

И съвзета теменужка
Съ благия си дѣхъ привѣтна
Ясний мѣсечку зашепна
Обичѣта си беззавѣтна.

¹⁾ попанъ — дебело момче.

²⁾ прокоба — лошо прѣдсказание.